

N° 3

(21)

IOHAN. LEOCHÆI
NEMESIS
POËTICA.

EDINBURGI.
Excudebat ANDREAS HART.
ANNO DOMINI 1617.

874.

СИГИЗМОНД
ИАКОВОВИЧ
АДГЕРТ

EDINAVAG
Exaudiens Andreas Hart
anno domini 1592.

Clarissimo doctissimoque viro,
D. IOHANNI SCOT,
A SCOTTISTARVET,
EQUITI AURATO,
CANCELLARIÆ S. D. N. IACOBI
MAGNÆ BRITANNIÆ, FRAN-
CIÆ, ET HYBERNIÆ RE-
GIS, DIRECTORI:

IOHANNES LEOCHÆVS omnia prospera.

ESPODERAM iam propius, miserrimo
consilio, de patrone omni animum; &
de Sp*e* illa quæ prius tumebā (quamq;
in tantum doctissimo, mibique ami-
cissimo HOPKE extuleram) nihil
reliqui servaveram, prater hoc unum
(quod in maxime adversis clavum
torquet) desperandum nempe esse.
Quum Tu (Vir clarissime)

Ut fratres HELENÆ lucida sydera;
extrema queque animo concipienti, & Fortune se videntis af-
sultum gravissimum exspectanti: salutari lumine affulsi: &
meliora sperare inopinato auxilio iusti: Parui quidem pro

A 2 tempore,

⁴ tempore, fateor, & præcipitum doloris impetum, qui fere jam in
furem eruperat, in medio ad metam spatio severa lege coer-
ci: *Quemadmodum insueri possit quivis in cuius manus bas-
subito calore, & non sana mente effusa venerint. Luxata enim
ad huc sunt, nec te viro ornatisimo digna. Ceterum quia tuus
imperius acquisivimus, & frâna arctiora dolori exasperato jamque
ad suumque furem ientent, tua persuasi autoritate manda-
vimus. Non deditabere hoc qualcumque sit opelle tuo vo-
mini inscriptum inspicere. Flammis prius in quas se conjecte-
rat eripuisti: Nunc manum adhibe medicam, & fac quemad-
modum tibi vitam aliquam, ita prosperam debeat valetudinem.*

Vale, Vir Clarissime, &c. ut facias, Musas &c.

Musarum alumnos fove.

CAUCASIAN & JACOBI
MAGNA BIBLIANNA, ERAN
CIRCA ET HABERNIA RE
GUS, DIRECTIONS

amisit) et quidem
et eximia tenuit
et excepit. Et dicitur
hunc (magistratus) et
tunc et illuc (misterium)
et tunc loquens (magistratus)
et tunc tunc (magistratus)

IOANNIS LEOCHÆI
NEMESIS POËTICA.

Ad Virum Clariss.
D. IOHANN. SCOT,
A SCOTTISTARVET,
au Equitem auratum.

Sarcant Cytharae, datum, Nemora illa beatissimum
Perpetuum cœclusa umbris, ubi plurima blandi
Gratia Veris, & æternas sine fine per herbas
Aspirat placidi genitabilis aurâ *Fationi*, mildus
Pæoneosque simul latices, quos undiq; circum
Laurus Apollineis notissima flamma medullis,
Magnaque Acidaliæ revirescit gloria silvæ
Myrtus, & obscura ramorum protegit umbrâ;
Deseruisse sedet. Misero quid plectra, jocique
Et plausus, sonitusque pedum, choreæque frequentes,
Ah prodesse queunt? juvat atris nubibus altae
Tristitiae involvisse caput, penitusque querelis
Pandere iter. Vos dixæ Erebi septemplicis Umbrae,
Ultricesque atris intortæ crinibus angues

6 IOANNIS LEONAEI,
O Fury, Nemesisque meis assuesce vocari
Camminibus primum, duroque accincta flagello
Persephone facilis aure meos age combibe questus.
Quid primum quid deinde querar? sic undique lucus
Circumerrant oculos, totisque assultibus omni
Parte petunt miserum semperque extrema paventem.
Sic patriæ desertus amor, sicuturba meorum,
Discessu confusa inopis, rectique, suique,
Occursumque animo. O quæ nunc satis ima dehiscat
Terra mihi, raptumque Stigis sub gurgite nigro.
Concludat? merui fateor graviora, nec istam
Deprecoꝝ hic veniam merui justissima rerum,
Utere sorte tua, non te, Fortuna, Deosve
Inculare datum est: ego sum mihi-causa doloris.
Qui molles humeros, multisque inamabile carmen,
Damnataque chelyn, lususque jocosque Sororum,
Castalianque undam, resonumque Helicona choretis.
Ignarus tetigi: & Phœbī, Bromiique sequutus
Castra, Aganippæo posui vestigia luco.
Quis fuit ille dies quo primum tempora lauro
Cinctus ad Aonias consedi perditus undas?
Quis fuit ille dies, quo celsi in culmine Pindi,
Sublimem Rhodopen, Hæmumque, Othryaque nivalcm,
Desperi cœlo propior, superisque Deorum
Coetibus? O quid me gelidis in vallibus esse,
Optavi toties, bifidum Parnassia rupes
Qua caput atque apicem sublimem ad sydera tollit
Plectra quid in manibus sumpsi, numerosque beatos
Elicui quandoque, & carmina mollia lusi?
Mala quibus nostræ libamina prima Camœnæ
Cantantur, Spes quæ alma meo celebratur HOPEO,
Grata quibus multum reduci munuscula Regi
Nemo viget, guttisque humectant grandibus ora

Informs.

Informes LACHRYMÆ, justi mihi causa doloris,
 Cur nec amor, nec me pastoria fistula fugit?
 Cur in carminibus DAPHNIS, vel PANTHEA nostris?
 Scilicet ut toto jactatus in æquore solas
 Alloquar halcyonas, & cum nil vota, precesque
 OEBALIOS flexere Deos, nec murmura rauca,
 Aæliæ posuere animæ, rimosæ patenti
 Det pelago latus, & factura furentibus Austris
 Ludibrium, falsos pinus bibat obruta fluctus.
 Huccine spes rerum? Cur me, charissime quo hdam?
 Nunc merito nostris genitor deflende Camoenis,
 Ipse manu facili, dubitantem Heliconis ad undas
 Duxisti? & puero numeros, & verba pœsti?
 Tunc ego debueram, potius fraudesque, dolosque
 Addidicisse novos, & quo perjuria fundam
 Aeternum sancti numen læsura Tonantis
 Observasse modo? tum garrula lingua pudendum
 Inter convivas aliquid, vel turpe dedisset
 Quod madidis sit dulce choris: dum pocula feruent
 Multa, coronati rorantia flore Lyæi.
 Et tuba committit Bacchi certamina ludos,
 Tortilis in latum quum turbine surgat ab imo,
 Quæ Nicotiacum postquam bibt ebria gramen,
 Admisitqne ignem, fumant circum omnia late:
 Totaque pestiferos domus evomit undique odores.
 O patria, O sacri manes, patriæ atque parentis,
 O Pietas, Astrea, Fides, modo numina in oris
 Magna Caledoniis, quæ vos oblivia cæca
 Damnavere reas, justique, piique, bonique?
 Cur nos ignarosque viæ, charæque salutis,
 Progeniem invisam superis liquistis? & alta
 Nube premi finitis? tetricæ carceris umbris
 Perpetuo inclusi, & cæcæ caligine, noctis

8. IOANNIS LIBERI.

Vitam infelicem miseri degemus, inanes
 Flaminis ætherii, atque aurai simplicijs haustus.
 At merito has pestes, merito hæc crudelia divi
 Ultricis monumenta iræ immisere: superbi
 Spernimus oblatas tota cum Pallade Musas: quod
 Horrendique reas sceleris (proh fata) malorum
 Ignari nostrorum agimus: potiusque nefandæ
 Cypridis illecebras, aut qua nos devius error
 Captivos in fata trahit, meritamque ruinam,
 Insequimur vani fluida oblectamina mundi,
 Quam certum virtutis iter: Nam ex unguibus ipsis
 Discimus hæc teneris, cunctis meditamus, & horis
 Fallere, desidiis, foliis, scortisque vacare;
 Mentiri, nullo suffundier ora pudore:
 Ad citharae numeros bellè saltare, superbo
 Ore diis, vultuque polo graviore minari,
 Vestis ut Assyrium late diffundat odorem
 Efficere, hinc barbæ leges condiscere rectæ:
 Incessum formare gravem, sed verba profari
 Mollia, ut arguto repetatur sybilus ore.
 Blesaque vox teneræ dominæ se accommodet auria
 Has didicisse artes, hæc oblectamina rerum
 Plus erit ingenii nervis contendere; late ut
 Fama per ignotas volitet circumsona gentes,
 Nam quid ita assiduis juvat impallescere chartis?
 Ante Cleantheam vel pævigilare lucernam
 Tot noctes, impune caput dum scalpis, & unguies
 Rodis, & hesternæ iratus persæpe Minervæ,
 Scripta palimpsesto mutata mente repellas?
 Si te plebs, proceresque, & pars non una Senatus,
 Rideat, & naso doctum suspendat adunco?
 Ergo ego tot vigiles traducam ex ordine noctes:
 Impræsusque ad sacra ruam mysteria Vatuum?

Eduard.

NEMESIS POETICA.

Forsan & incoenit cubitum dimittar, ut undas
 A scraeo de fonte bibam, paucisque beato
 Effusis genio, laeo nec Apolline pascat
 Versiculis? quo me crasso de gutture inanes
 In studiis poluisse horas, Heliconis alumnis
 Frustra operam impendisse exclamet Sylvius; inter
 Discinctum turpemque gregem, venalia servum
 Tot capita. O Sylvi suntne haec tua maxima Musis
 Praemia? an hoc de te noster spondebat Apollo?
 Qui fore te facilem nobis, nullaque superbum
 Parte supercilii, (si singula rite recordor)
 Et meliora istis certo promiserat; at tu
 Durus adhuc, tristisque mihi ingratuusque patronus
 Occurris, minimâ vix donature salute.
 At vos Aonius sanguis, devota Cameenis
 Pectora, queis lauro tetigit praecordia Apollo;
 Sublimesque animas famae melioris amore
 Accedit; quos faci orbis, populique prophani
 Exemit numero; quorum monumenta, decusque
 Nominis ingentis, curru super aethera vectat
 Gloria syderio; & circum radiantibus astris,
 Collocat Aeterni in gremio; niveaque papillis
 Dat lactanda Hebes; vos ô vos candida Vates
 Turba, procul fugite hinc: potiusque assuescite tristem
 Pauperiem, turpemque fugam, aut quoscunque labores
 Inictis perferre animis; quam dura patroni
 Ingrati, stolidique pati ludibria vulgi.
 Nec modo nos vulgi damnat censura, sed addit
 Crudeles stimulos doctorum indocta caterva.
 Omnia cui soli mala credimus. Ultima quære
 Si libet à Varo. Varus quid? crimina mille
 Imputat: & trutinæ non æquo examine pensat
 Singula ad arbitrium, veluti sibi libera rerum

Cura uni commissa foret, vatumque movere
 Plectra queat solus; numerosaque carmina Phœbo
 Digna cani daret; & sciret quid fasque nefasque;
 Cum neque γ ν , neque μ , hic perficitæ frontis asellus
 Prænoscat: Sed enim genus irritabile Vatum
 In quo sunque volat, tumidisque assultibus urget
 Obvia; ut Æolio Boreas cum carcere missus
 Aëris insedit campis, latumque fragorem
 Edidit. Hoc Vatum fateor quandoque priorum
 Fors quoque nostrorum, sed quis tamen omnibus unum
 Inscribat vitium? Levis illa insania, quovis
 Vertitur officio: facilis natura Poëtis.
 Irata insanit, vitamque in vulnere ponit
 Sicut apes; eadem postquam brevis ira recessit,
 Depositique graves animos, mitissima corda
 Assumit, veterum tum plane oblita malorum.
 Scilicet arcano quoties coelestia motu
 Pectora tanguntur, totusque insedit Apollo,
 Enthea mens, steriles curas, turbæque prophanæ
 Deliros animos, superi jam parte recepta
 Parte poli meliore, & Diis cognata beatis
 Ridet, & æthereâ se totum oblectat in aulâ:
 Immemor ignavi diro quod dente Theonis
 Rodatur; turpisque notet quod singula Varus.
 Credimus ignarum genus hinc, rationis egenum,
 Ignavum, infelix, & sola ad carmina natum,
 Damnandumque alias, & prorsus inutile, simplex,
 Rara cui privi fuit unquam cura peculiâ,
 Ut mala paupertas ingentibus obviet ausis,
 Disjectæque animos, & famæ complicet alas,
 O fortis crudele jugum! O non prospera fata
 Tantorum coeptis animorum! O ardua vitæ
 Conditio! Duræque nimis (proh numina) leges

Naturæ:

Naturæ ! quando tantis me exsolvore curis
 Post mala tot dabitur : non gratam abrumpere vitam
 Quis potius liceat, summumque haurire dolorem,
 Quam premar, inque dies magis & magis aucta tumescat
 Fortunæ gravis unda, meis decumana querelis.
 Hocne erat aerii colitis quæ culmina Pindi
 Castalides, primis puero vagitibus auras
 Cum rupiæ datum est, quod me vidistis amico
 Lumine, & exceptum gremio sovistis, ut inter
 Tot mala, tot pestes linguarum, & Apollinis omnis
 Ignaros populos, inhumanaque pectora, possem
 Ducere sollicitæ languentia tempora vitæ.
 Certe apud Euxini resonantia murmura ponti,
 Taurica, quæ cæsi sua spargi altaria multo
 Hospitis effuso gaudet Diana cruore,
 Certe Trinacrio crudi pastoris in antro
 Aut ubi congestum servant in montibus aurum
 Gryphes Hyperboreis, Aquilo qua murmure crebro
 Perfurit, & vacuis late dominatur in oris,
 Consultum Phœbo, melius vobisque fuisse.
 Hic mihi carminibus non infima gloria forsan
 Surgeret. Orphæi testor modulamina plectri ;
 Carmine dum tacitas quercus, dum saxa, ferasque
 Ducere, dumque orbas potuit lenire leanas.
 Scilicet harmoniâ & blandis concentibus omne
 Quicquid ubique vides agitur. Sic machina coeli
 Aeternis numeris super inferiora movetur.
 Sic anima hæc coeli proles divina supernos
 Flextur ad numeros : seque oblectat in illis.
 Sic Vates pia turba sumus, divinitus inde
 Ingenium, & rerum fato prudentia major.
 Namque animæ instinctu, & stimulis, super æthera vecti,
 Abripimur coeli numeris propioribus aure

12 IOHANNIS LEOCHAI,

Captivâ, attonitâque melos prædulce bibentes.

At quoniam populo non intellecta prophano

Carmina, de patrio deducimus ardua cœlo,

Ceu fatui arguimus multis ; vanique laboris.

Ite ergo Aoniae nostro de pectore divæ,

Ite Deæ. Nam quid prodest contendere in altum

Parnassum, & sacri frondosa cacumina Pindi :

Quid bivium prodest Samii Lucumonis ad unguem

Exegisse iter, & recto de tramite nunquam

Virtutis flexisse suos in devia gressus ?

Quorsum nocturnâ, quorsum versasse diurnâ

Tot monumenta manu, ut sias exanguior illo,

Quem latitans alto coluber sub gramine fixit.

Ast hedera vincire caput, lauroque virenti

Præmia erunt ; tum fama tuum per sæcula nomen

Evehet, Hesperias ad Eos à cardine metas.

Esto. Ego sic famæ non mando vota supinæ,

Ut mihi quum graciles pernox tenuaverit artus

Cura Camœnarum, & famæ insatiata Cupido,

Ante diem blandæ succidam fila juventæ :

Sicque hederis veniam dignus, vel imagine macra.

Quemlibet hæc alium tangant, quem flavus Apollo

Ingenio, censuque potens Fortuna beavit

Ubere ; sed pendens humeris me trita lacerna

Terret : & (hei) duris urgens in rebus egestas.

Coccina fert Gnatho foelicia vellera Serum

Quilibet , & palpis, lenonibus, & cithareidis

Nobilis ; & Tyrio bis tintas murice vestes,

Præfulis indocti quivis post terga satelles :

Illi innumeris turgent marsupia nummis :

Illi cuncta crepat non dura forte moneta.

At Vates vix unde libros sibi comparet usquam aut

Latrantis stomachi unde famem fuget invenit ; illi

Rara

Rara coronatis fluit hæc vindemia prælis;
 Huic satis est facili vidit si fronte patronus
 Carmina, & admisit, sed si, bene, dixit habent se
 Singula, tum scœlix divisi que videbitur ille
 Proximus: hoc magnō nimirum munere magus.
 O vere ingentes animos: & mascula corda
 Magnorum heroum; hocne est, hoc nomina scelus:
 Tradere venturis, famamque extendere factis?
 Quisnam ò degeneres animos, quis inertia corda.
 Quis fixxit pejore luto præcordia Titan?
 Non ita majores, qui latis otia fundis
 Vatibus attribuere: etenim sibi jungere testes
 Semper amat virtus Musas, signumque vigoris
 Ingenui est, mentisque polo divinitus ortæ,
 Si quis Castaliis solitus gaudere Camœnus.
 Postquam at luxuries laxis se effudit habenis
 Inseditque animis meliorum, & perdidit alta
 Pectora nobilium, pessum virtutis honores.
 Prostrati jacuere solo: pedibusque superbis
 Gloria Musarum pressa est. Proh pectora prona
 In scelus omne citò, virtutum oblita bonarum!
 Scilicet egregium quod putrent carmina. Vatum
 Iam pridem fluit hinc, sunt queis vitiosa libido:
 Fregerit ad Veneris lumbos nervosque sacellum:
 Turpis avaritiae fugienda tabe laborat
 Alter, & occlusum pallens suspirat ad aurum:
 Hunc levis ambitio pronum per crimina mille
 Abripit; hunc madidi delectant dona Lyæi;
 Qui simul unanimes, in fanda, nefanda ruentes,
 Nequicquam claros aeternum odere poëtas.
 At famæ queis cura, haud quam facit aura popelli,
 Sed quam commendant virtutum encomia, queisque
 Conscia mens recti vulgi deridet inanis

Murmura, & infringit liventis spicula Momus,
 Dilexere sacros Vates : & preemia doctis
 Carminibus statuere pii : quae delectat ætas
 Illa, ubi compositi solvetur machina mundi.
 Nam quæ aliis donata obeunt ; subitoque senectæ
 Accedunt spatiis ; cariem sed munera Vati
 Quæ data sunt nescire solent : hic semper habebis
 Quas dederis tu solus opes : ita magnus Apollo
 Iussit, & obsequitur Fatorum arcana potestas.
 Sed non hæc nostri satis audit dextra patroni ;
 Illa riget dura nodis collecta chiragæ.
 Ut me, seu Genius, seu Fata adversa, sinistro
 Sidera seu primas viderunt lumine cunas,
 Addixere mala sorti : (Dii avertite pestem)
 Perdere quo proprium posset sua Musa Poetam.

Quo prætergressus ? Raptam dolor, iraque mentem
 Quo furiis egere suis ? Ubi fistere tandem
 Magna dabis Nemusi ? Ulterius ne suggere tela,
 Sit satis his tonuisse minis : Phœboque supremum
 Dicere me voluisse vale, quia paupere cura
 Vexatus toties, aulis contraria nostris
 Omnia vidissem ; Genius terræque, virumque,
 Quos ego. Sed justas vetuit procedere in iras,
 Tempora cui circum meritam Thymbreus Apollo
 Nexuit aternâ viridantem fronde corollam ;
 Scorsus amor Vatum : Cui se debere satetur
 Ipse pater Phœbus, Citharam quod possit ad Arcton
 Tendere adhuc, quodque hic Blaniphope fluminis undas,
 Dia Caledonii renovent modulamq[ue] colores.
 Quodque etiam Batavæ hic videat telluris alumnus,
 Inter oves, dulces Hachenvm inflare cicutas ;
 Daphnida dum cantat, dum blandos Phallidis ignes,
 Et memori gratum modulatur artundine Alexan
 Dumque

Dumque maris profugum Lycidam prope littora poscit
Nerea, & æquoreas gemitus audire Sorores
Sæpe jubet, lachrymis perfusus grandibus ora.
Scotæ ò delitiae & nostræ decus omne Camoenæ,
Tu mea Pierio fovisti pectora amore; &
Accendisti ignem, qui nunc jecur, inque medullas
Ivit, & arcana pascit præcordia flamma:
Ut quamvis cupiam, Phœbumque novemque Sorores
Deserere, eque lyram manibus posuisse canoram,
Plectra iterum tentanda tamen: rursusque movendum
Carmen eat; votisque, Dex & poscendus Apollo:
Usque adeo durum est naturam expellere: Tu me
Adversæ sortis pulsatum flamine crebro,
Iam melius sperare jubes: quo munere digno.
Prosequar hanc de me tibi fixam in pectore curam:
Non opis hoc nostræ: Sed enim quocunque feremur,
(Namque alio Fortuna vocat, melioraque spondet.
Et jubet invitum patriâ descendere terrâ)
Seu Tameſis, seu nos *Ligeris, Tybrisve* tenebit,
Sive *Mosella* vagus, si quæ mea carmina, si quæ
Post modo fama vehet, per sæcula sera sonabunt,
Te Lyra; Te cithara; Te nostræ Scotæ Camoenæ.

F I N I S.

